

Αν ο μοναχός αποτύχει στην σχέση του με τους αδελφούς, δεν θα μπορέσει να συνάψει κοινωνία με αγίους (Γέροντας Ελισαίος, Καθηγούμενος Ι.Μ. Σίμωνος Πέτρας)

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=162767>]

Οι απομονωμένοι μοναχοί, επειδή ακριβώς είναι ουσιαστικά αποτυχημένοι στην κοινωνία τους και στην αναφορά τους με τον Θεόν και τους ανθρώπους, δηλαδή στο πραγματικό τους έργο, προσπαθούν να περισώσουν την εικόνα του εαυτού τους, δημιουργώντας ένα αυτοείδωλο, που θα τους δικαιολογεί εσωτερικά και θα απωθεί την φωνή και τον έλεγχο της συνειδήσεως. Αυτοί συνήθως, αντί να ταπεινωθούν και να ελκύσουν έτσι την χάρη του Θεού, ζητάνε να καλύψουν την μειονεξία τους με υπέρμετρες ασκήσεις ή «μόνωση» ή «ησυχία».

Πολλές φορές συναντάμε μοναχούς, οι οποίοι κάνουν πιο πολύ άσκηση, είτε πιο πολύ κομποσχοίνι, είτε δεν τρώγουν, μόνον και μόνον για να απολαύσουν την όραση του Θεού. Αυτοί συντρίβονται, διότι ο Θεός δεν μπορεί να τους κάνει τίποτε. Απομακρύνουν από κοντά τους τον Θεόν. Αντίθετα, γίνονται ελκυστήρες της αμαρτίας, της απογοητεύσεως και εν τέλει της πλάνης και των παγίδων του πονηρού. Ιδίως δε, περιπίπτουν σε ραθυμία και σε εξαχρείωση, και από το ύψος της αγιότητός τους, στο οποίο θέλουν να τους συναντήσει ο Θεός και να τους αποκαλυφθεί, καταπίπτουν σε μεγαλύτερα κακά και ιδίως ηθικές εκτροπές και διαστροφές, όπως γνωρίζουμε από την ιστορία των αγίων και την σύγχρονη πραγματικότητα.

Από την συνοπτική, κατ' ανάγκην, ανωτέρω ανάλυση προκύπτει ξεκάθαρα τι σημασία έχει η αληθινή ενότητα, η αληθινή κοινωνία μεταξύ των μοναχών, η ορθή μόνωση και η καταστροφική απομόνωση.

Διότι όταν νιώθουμε ως ένα σώμα με τους άλλους, ως αδελφοί αγαπημένοι και τίμιοι, όταν δεν μπαίνουμε στην ζωή του άλλου και εκείνος στην δική μας, τότε νιώθουμε την ειρήνη, την ασφάλεια, την ελευθερία. Τότε δεν μας γίνεται πρόσκομμα ο άλλος στην ζωή μας, δεν φοβόμαστε την παρουσία του, ούτε αυτός την δική μας. Έχουμε όλη την άνεση να κάνουμε την ζωή μας, είμαστε ειλικρινείς, εργατικοί, προσευχόμενοι.

Αντίθετα, όταν υπάρχει διατάραξη των σχέσεων μεταξύ δύο ή περισσότερων

ανθρώπων, τα πρόσωπα αυτά δεν μπορούν ούτε να προσευχηθούν ούτε να μελετήσουν. Ο Θεός χάνεται από τα μάτια του ανθρώπου όταν χαθεί ο πλησίον. Το χωρίον εκ του κατά Ιωάννην Ευαγγελίου που λέγει «αν δεν αγαπάς τον αδελφό σου, πώς θα αγαπήσεις τον Θεόν», είναι πολύ αληθινό, διότι ο άνθρωπος είναι κάτι το ορώμενον. Εάν διακυβεύεται η σχέση σου με τον αδελφό σου, νομίζεις ότι είναι δυνατόν να αγαπάς τον Θεόν; Αφού δεν μπορείς να επικοινωνήσεις με αυτόν που βλέπεις, που σου μιλάει και του μιλάς, που έχει καρδιά, αδυναμίες, πώς θα επικοινωνήσεις με τον Θεόν; Εάν δεν μπορείς να τον συμπαθήσεις, όπως συμπαθεί εσένα ο Θεός, πώς θα αγαπήσεις τον Θεόν;

Επί πλέον, η διατάραξη των ανθρωπίνων σχέσεων συνιστά μία κατάσταση εντελώς αφύσικη. Όπως δεν είναι δυνατόν να εννοήσει το δεξί μου χέρι ότι δεν θα συνεργάζεται με το αριστερό, ότι τα μάτια δεν θα βλέπουν μαζί, ότι τα πόδια δεν θα βαδίζουν μαζί, κατά παρόμοιο τρόπο, είναι αφύσικος ο χωρισμός των μελών του ιδίου σώματος του Χριστού. Αφ' ης στιγμής επέρχεται διαταραχή στις σχέσεις μας, όλα πηγαίνουν στραβά και ανάποδα, όλα τα αντιμετωπίζουμε λανθασμένα και η απώλεια και το χάσμα, γίνονται συνεχώς μεγαλύτερα.

Γι' αυτό όλοι οι ασκητικοί πατέρες ως τεκμήριο της αγάπης μας προς τον Θεόν, ως θεμέλιο και προϋπόθεση της ενώσεώς μας με τον Θεόν και ως εδραίωμα της υπάρξεως της πνευματικής ζωής μας, θέτουν τον πλησίον, την θέση δηλαδή που έχει μέσα στην καρδιά μας ο άλλος και την δυνατότητα συνεργασίας και κοινωνίας μαζί του. Ότι διαταράσσει την σχέση μας, πρέπει να απομακρυνθεί, διότι οπωσδήποτε θα διαταραχθεί και η σχέση μας με τον Θεόν.

Βεβαίως η ζωή του κελλίου, η κατά Θεόν μόνωση, είναι τροφοδοσία της σωστής κοινωνικής μας σχέσεως με τους άλλους και, παράλληλα, οι σωστές μας σχέσεις με τους άλλους καλλιεργούν το σωστό έδαφος της κατά μόνας κοινωνίας μετά του Θεού σε μία αλληλεγγύη μεταξύ τους, σε μία αρμονική αλληλοπεριχώρηση.

Με λίγα λόγια: αν ακολουθούμε το πρόγραμμα του κοινοβίου, δηλαδή τηρούμε τις ακολουθίες και τον κανόνα μας, διακονούμε με ταπείνωση και αφοσίωση προσέχοντας τον νου και λέγοντας κατά δύναμιν την ευχή, προσέχουμε την γλώσσα μας, ώστε να μην αργολογούμε, διότι συνήθως τα λόγια μας, οι συζητήσεις μας είναι μαχαιριές που κόβουν τους δεσμούς της αγάπης, αν δίνουμε, όπως λέει ο αββάς Ησαΐας, την καρδιά μας «εις υπακοήν των Πατέρων», όταν αγαπάμε την ταπείνωση και την ανάπαυση του άλλου, επιδιώκουμε την ειρήνη και την καταλλαγή, ανεξάρτητα από τις ψυχικές ή σωματικές αδυναμίες, τις συνθήκες και τον χαρακτήρα μας, τότε πορευόμαστε κατά Θεόν και δεν κινδυνεύουμε από μειονεκτικές απομονώσεις και πλάνες. Τότε η προσευχή στο κελλί μας θα είναι άνοιγμα του ουρανού και της βασιλείας του Θεού, τότε η χάρις του Θεού «οικήσει

εν ημίν».

Αυτό σημαίνει, αγαπητοί μου αδελφοί και πατέρες, ότι πρέπει στην κοινοβιακή μας ζωή, την κοινωνική μας, ας πούμε έτσι, συμπεριφορά, να είμαστε επιτυχημένοι. Εάν ο μοναχός αποτύχει στην σχέση του με τους αδελφούς, δεν θα μπορέσει ποτέ να συνάψει κοινωνία ούτε με αγίους ούτε με αγγέλους ούτε με την Αγία Τριάδα.

Αντίθετα, αν ο μοναχός προσέχει αυτή την λεπτή κοινωνία με τους αδελφούς, πάντοτε αυτοί θα νιώθουν κοντά του ανακούφιση και ανάπαυση, θα νιώθουν μία πνευματική αίσθηση, μία θαλπωρή, ένα φωτισμό και χαρά και μόνον από την παρουσία του.

Το ιαματικό φάρμακο είναι διαχρονικό και αυτό ονομάζεται άρνηση του εαυτού, μίμηση και ακολούθηση του Χριστού, αντίτυπο του αμώμου Χριστού που ανακεφαλαιώνει την μόνωση και ερημία, την κοινωνία και αγάπη με όλους, την υπακοή και θυσία, τον σταυρό και τον θάνατο και υπόσχεται την ανάσταση και την αφθαρσία στην ανέσπερο βασιλεία.

Τέλος, πνευματικώς βλέποντες τα πράγματα, πέραν του ορωμένου, όχι ανθρωποκεντρικά ή ψυχολογικά (αυτά αποτελούν το βάρος μας, τις αμαρτίες μας, τις ανομίες μας), όλη η συνοίκηση και κοινωνία της αδελφότητας, του Κοινοβίου, μέσα στην καθημερινή πραγματικότητα, την δύσκολη ή εύκολη, την εμμέριμνη ή αμέριμνη, την ήσυχο ή ενίοτε θορυβώδη, είναι κλήση αγία, είναι κλήση σε ομόνοια πατρική και μητρική, είναι σύναξη και εκκλησία μαζί με τους χορούς των αγίων που είναι ζωντανοί προστάτες και φρουροί του μοναστηριού, είναι καθέδρα του Θεού, ο οποίος θέλει από τώρα να δείχνει στα τέκνα του τα «άδηλα και τα κρύφια» της σοφίας Του, τα άδυτα της βασιλείας Του και θέλει να κεντρίζει τον πόθο τους για την βίωση και την κατάκτησή της.

Για τους μοναχούς αυτή η προσμονή είναι η ζωή τους, η αγάπη τους, η ικεσία τους, το πάθος τους, το παρόν και το μέλλον τους.